

SABRINA JEFFRIES

A romantic scene between a man and a woman in a bed. The man is leaning over the woman, who is lying down. They are both looking at each other. The woman is wearing a white lace nightgown. The man is shirtless. The background is a warm, golden light, possibly from a lamp or window. The overall mood is intimate and sensual.

*Tytecňík
v jejím loži*

SABRINA JEFFRIES

*Výtečník
v jejím loži*

2013

Copyright © 2010 by Sabrina Jeffries
Translation © 2013 by Květa Palowská
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu A HELLION IN HER BED,
vydaného nakladatelstvím Pocket Star Books, New York 2010,
přeložila Květa Palowská
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hana Pušová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2013

ISBN 978-80-7303-899-1

Ženám, jež jsou pro mou kariéru od začátku nepostradatelné: Micki Nudingové, jinak známé jako super redaktorka, a Pamele Grayové Ahearnové alias super agentce. Velmi oceňuji, že svých superschopností využíváte v můj prospěch!

A také Claudii Dainové, Deb Marloweové, Liz Carlyleové, Caren Craneové Helmsové a Rexanne Becnelové – jste nejlepší přítelkyně, jaké si spisovatelka může přát! Díky, že mě vždycky včas usměrníte!

ETON COLLEGE

R.1806

Třináctiletý lord Jarret Sharpe nechtěl strávit noc v pekle. Pohlédl oknem kočáru na měsíc a roztrásl se. Určitě už se blíží osmá – do Etonu přijedou přesně v době, kdy jsou hoši zamykáni v chlapec-kém pokoji. A peklo začne.

Popotáhl si černou kravatu a sklouzl pohledem k babičce. Co jen říct, aby změnila názor? Před šesti měsíci je odvezla, aby s ní žili v Londýně – pryč ze sídla Halstead Hall, nejlepšího místa na světě. Do pivovaru už ho s sebou nebrávala. A přinutila ho nastoupit do té příšerné školy. A všechno kvůli tomu, jak zemřela jeho matka s otcem.

Zamrazilo ho v duši a měl pocit, jako by i v jeho nitru cosi umřelo. Nemohl jíst, spát..., dokonce ani plakat.

Jak to, že on je taková zrůda? Vždyť i starší bratr Oliver na pohřbu plakal. Jarret *chtěl*, ale slzy nepřicházely. Ani v noci, když se mu zdály ošklivé sny o otci v rakvi.

Přečetl si v novinách, že kulka „roztržila obličej Jeho Lordstva“, a nemohl na ten obraz zapomenout. Dost na tom, že ho neustále pronásledovala vidina matky, jak leží strnulá a bledá v ozdobné pohřební truhle a bělostná róba zakrývá ránu po kulce. Pokaždé, když pomyslel, co znamená otcova zavřená rakev, zatajil se mu dech.

„Očekávám, že mi Oliver bude psát každý týden, pověz mu to, slyšíš?“ řekla babička.

„Ano, madam.“ Ucítíl pronikavou bolest v hrudi. Vždycky tajně věřil, že je babiččiným oblíbencem. Ale teď už ne.

„A ty také, samozřejmě,“ dodala mírnějším hlasem.

„Já nechci do školy!“ vybuchl, a když zvedla obočí, rychle pokračoval: „Chci zůstat doma. Chodit s vámi každý den do pivovaru!“

„Jarrete, chlapče...“

„Ne, poslouchejte!“ Žmoulal na klíně smuteční rukavice a překotně vysvětloval: „Děda říkal, že pivovar zdědím, a já už se ve vaření piva vyznám! Víím, jak se dělá rmut a jak dlouho pražit ječmen. Jde mi matematika – sama jste to říkala. Naučím se zvládat účetnictví.“

„Je mi líto, hochu, ale to by nebylo moudré. Udělali jsme s dědou chybu, když jsme tvůj zájem o pivovar podporovali. Tvá matka si to nepřála a měla pravdu. Vdala se za markýze proto, že chtěla pro své děti něco lepšího než se otravovat s nějakým pivovarem!“

„Vy se s ním otravujete!“ namítl.

„Protože musím. Poskytuje vám dětem zásadní podporu, dokud nebudou vyřešeny záležitosti kolem sídla vašich rodičů.“

„Ale já můžu pomáhat!“ Chtěl být rodině užitečný. Práci kolem pivovaru měl mnohem raději než učení o tom, kdo překročil Nil a jak časovat v latině; k čemu jsou mu takové věci dobré?

„Pomůžeš víc, když si zvolíš uznávané povolání, a k tomu získáš potřebné vzdělání jediné v Etonu. Narodil ses proto, aby ses stal někým mnohem vznešenějším – právníkem nebo biskupem. Vyrovnám se i s tím, když se dáš k armádě nebo námořnictvu, pokud si to přeješ.“

„Já nechci být *vojákem*!“ vyjekl zděšeně. Při pouhém pomyšlení, že drží zbraň, se mu obracel žaludek. Matka nešťastnou náhodou zastřelila otce. A pak si výstřelem z pistole sama vzala život.

V tomto ohledu neměl jasno. Babička popsala novinářům, jak matka uviděla, že zastřelila otce, a ze žalu vzala život i sobě. Nedávalo mu to smysl, ale babička jim nařídila, aby už o té věci nemluvili, a tak poslechl. Dokonce se ani nevyptával.

Pomyšlení, že se matka sama zastřelila, ho zraňovalo. Jak mohla opustit svých pět dětí? Kdyby zůstala naživu, možná by mu dovolila mít domácí učitele a mohl dál vést s babičkou pivovar.

Sevřelo se mu hrdlo. Taková nespravedlnost!

„Tak tedy vojákem být nemusíš,“ řekla babička vlídně. „Možná právníkem. Máš bystrého ducha, byl by z tebe vynikající advokát!“

„Já nechci být advokátem! Chci s vámi spravovat pivovar!“

V podniku proti němu nikdy nepadlo jediné špatné slovo. Zamestnanci s ním jednali jako s mužem. Nikdy nenazvali jeho matku „vražedkyní z Halstead Hallu“. Nevykládali odporné lži o Oliverovi.

Uvědomil si, že ho babička pozoruje, a přestal se mračit.

„Souvisí tvé chování nějak s těžkostmi, do kterých ses dostal ve škole?“ zeptala se babička starostlivě. „Tvůj třídní říká, že tě musí bezmála každý týden trestat za rvačky. Proč se pereš?“

„Nevím,“ zahuhlal.

Zatvářila se rozpačitě. „Jestli se ostatní chlapci vyjadřují ošklivě o tvých rodičích, promluvím s třídním...“

„Ne, sakra!“ vykřikl, zaskočený, že tak dobře čte jeho myšlenky. S třídním hovořit nesmí – tím by se všechno jen zhoršilo!

„Neklej přede mnou. Babičce přece můžeš povědět všechno. Pro to se nechceš vrátit do školy?“

Vysunul spodní ret. „Mě zkrátka nebaví studovat, nic víc.“

Upřela na něj pronikavý pohled. „Tak ty jsi líný?“

Neodpověděl. Raději ať ho považuje za lenocha, než aby ho měla za udavače!

Unaveně vzdychla. „Nezájem o studium není důvodem, aby ses vracel domů. Hochy učení nikdy nebaví. Ale je pro ně prospěšné. Když se budeš snažit a tvrdě pracovat, povede se ti v životě dobře. Ty nechceš, aby se ti dobře vedlo?“

„Chci, madam,“ zabručel.

„V tom případě jsem si jistá, že to dokážeš.“ Pohlédla z okna. „Vida, jsme tu!“

Jarretovi se sevřelo hrdlo. Chtěl ji uprosit, aby ho tam nenutila jít, jenomže když si babička něco vezme do hlavy, nikdo s ní nehne. A v pivovaru ho nechce. Jeho už nikdo nikde nechce.

Vystoupili a kráčeli ke kanceláři ředitele. Babička vnuka zapsala a sluha mezitím odnesl kufry do chlapeckého pokoje.

„Slib mi, že už se nebudeš prát,“ řekla.

„Slibuji,“ hlesl tupě. Co na tom, jestli lže. Na čem vůbec záleží?

„Hodný chlapec. Oliver dorazí zítra. S bratrem po boku se budeš cítit lépe.“

Chtěl cosi odseknout, ale rozmyslel si to. Oliver se snažil na něj dohlížet, ale nemohl být všude. A kromě toho v šestnácti trávil čas sněním a popíjením s kamarády. Dnes večer by tu stejně nebyl.

Jarret se znovu roztřásl.

„No tak, polib babičku na rozloučenou,“ pobídla ho laskavě.

Poslušně provedl, co si přála, a vlekl se po schodech nahoru. Sotva vstoupil do pokoje a zaslechl za zády cvaknutí zámku, přiloudal se k němu John Platt, ten neřád, a začal se přehrabávat v jeho zavazadlech.

„Tak copak jsi nám tentokrát přinesl, Holátko?“

Jarret přezdívku nenáviděl. Platt a jeho společníci mu tak říkali kvůli hladkým tvářím a malé postavě. Sedmnáctiletý Platt však byl o třicet centimetrů vyšší a měl mnohem větší autoritu.

Objevil v papíru zabalený jablkový koláč, který dala Jarretovi babička, a ukousl si pořádné sousto. Jarret ho pozoroval a skřípěl zuby.

„Copak, snad mi nechceš dát pěstí?“ prohodil Platt a zamával Jarretovi koláčem před nosem.

Oč tu běží? Platt a jeho přátelé by ho ztloukli a on by se znovu dostal do potíží.

Kdykoli dal najevo, že mu na něčem záleží, neuspěl. Když projeví zájem, dopadne to jenom hůř.

„Jablkový koláč nesnáším,“ zalhal. „Naše kuchařka do něj lije psí chcanky.“

Spokojeně sledoval, jak se Platt nedůvěřivě podíval na koláč a pak jej vrazil do rukou jednomu z přítroublých kamarádů. Doufal, že se jím zalknou.

Platt se otočil a znovu zapátral v brašně. „A co máme tady?“ řekl, když objevil pozlacenou krabičku s hracími kartami, kterou Jarret dostal od otce k narozeninám.

Jarret zkameněl. Myslel si, že ji dobře schoval. Vzal s sebou někdejší dárek do školy z náhlého popudu, chtěl mít nějakou upomínku na rodiče.

Tentokrát mu dalo mnohem větší práci, aby zůstal klidný. „Nevím, k čemu ti to bude,“ prohodil a snažil se o nedbalý tón. „Stejně neumíš hrát.“

„Cože, ty zakrsklíku, myslíš si, jak jsi mi to nandal, co?“ Platt ho popadl za kravatu a škulbl jí do výšky tak prudce, že Jarret nemohl dýchat.

Stiskl Plattovy prsty a snažil se uvolnit krk, a v tu chvíli zasáhl Giles Masters, syn vikomta a bratr Oliverova nejlepšího přítele, a odtrhl Plattovy ruce od Jarretovy kravaty.

„Nech ho na pokoji!“ pronesl varovně. Jarret stál a lapal po dechu. Mastersovi bylo osmnáct, byl urostlý a měl vynikající levý hák.

„Nebo co?“ protáhl Platt. „Zastřelí mě? Jako jeho bratr zastřelil otce, aby získal dědictví?“

„To je hnusná lež!“ vykřikl Jarret a zatnul pěsti.

Masters mu na uklidněnou položil ruku na rameno. „Přestaň ho provokovat, Platte. A vrať mu ty karty, nebo ti rozbiju hubu!“

„Před závěrečnými zkouškami nebudeš riskovat potíže,“ řekl Platt nejistě a podíval se na Jarreta. „Ale něco ti povím. Jestli tady Holátko chce karty zpátky, může si o ně zahrát piket. Máš nějaké peníze do sázky, Holátko?“

„Jeho bratr nechce, aby hrál o peníze!“ namítl Masters.

„No ne, jak roztomilé!“ ušklíbl se Platt. „Holátko udělá jen to, co mu poví jeho velký bratr!“

„Proboha, Platte...“ začal Masters.

„Peníze mám,“ přerušil ho Jarret. Karty se naučil hrát, když sedával otci na koleni, a vedl si zatraceně dobře. Vypjal hrud. „Porazím tě.“

Platt se zdviženým obočím usedl na podlahu a odebral dvaatřicet karet.

„Víš to určitě?“ zeptal se Masters, když se Jarret posadil proti úhlavnímu nepříteli.

„Věř mi,“ odpověděl.

O hodinu později vyhrál svůj balíček karet zpět. Za dvě hodiny už Platta připravil o patnáct šilinků. Do rána k úžasu Plattových zabedněných kumpánů vyhrál pět liber.

Od té doby mu nikdo Holátko neřekl.